

השפטים וגו'.

ויהי בימי רבי בון כל ימיו היה בקיסרין. יום אחד ראה את העם שסורחים, שהיו העניים הולכים, ואין משגיחים עליהם. אמר, ודאי הדין ראוי לכאן. קם והלך לו.

יום אחד חלשה דעתו. פגע בכפר סיכנין ברמון, ונרדם. שמע קול אחד של תנא אחד שעוסק ברנת התורה שאומר, (דברים כב) כי יקרא קו צפור לפניך וכו'. קן - זו תשובה. בדרך - זו רחל, שנאמר (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. וצדיקים, שני בנים, יוסף ובנימין. והיא נקראת לבנה, הולכת כל הלילה, ומאיר להם עד נכון היום, שהוא יעקב.

בכר עץ - כל זה צדיק חי העולמים. עץ זו שכינה, שנאמר עץ חיים היא למחזיקים בה. על הארץ - זו ארץ התחתונה. אפרחים - זה שנים עשר שבטים שלמעלה. או ביצים - זה ישראל שלמטה, שהם כמלבוש שלגוף. והאם רבצת על האפרחים וכו', שלח תשלח את האם, שנאמר (ישעיה ג) ובפשעיהם שלחה אמכם. ואת הבנים תקח לך. הרפין רבי בון אָזְנִי, ושמע את הקול שאומר: חבל על זה, לא אמר ולא כלום. מי שחס, משאיר האם ובניה והולך לו. ומה שהאם מגרשת מן הקן, מה היא אומרת? אוי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתי בני לבין האמות. ועל זה ירחם הקדוש ברנף הוא, שהרי הרחמן אין נמצא אלא כאן.

ועל זה שכינה צועקת על בניה. הנה כתוב שלח תשלח, שני שלוחים, שהם בית ראשון ובית שני שלח תשלח - אפלו ק'

יומא חד חמא עמא דסרחי, דהוו מספני אזלי, ולא משגיחין עלייהו. אמר, ודאי דינא אתחזי הקא, קם ואזיל ליה.

יומא חד חליש דעתיה, פגע בכפר סיכנין ברמון, ואדמוף. שמע חד קלא, לחד

תנא דלעי ברננא דאורייתא דאמר, (דברים כב ו) כי יקרא קן צפור לפניך וכו'. קן, זה תשובה. בדרך, זה רחל. שנאמר, (משלי ד יח) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. וצדיקים, תרין בנין, יוסף ובנימין. והיא נקראת לבנה, הולכת כל הלילה, ומאיר להם, עד נכון היום, שהוא יעקב.

בכר עץ, כל, דא צדיק חי העולמים. עץ, דא שכינה. שנאמר, (שם ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה. על הארץ, דא ארץ התחתונה. אפרוחים, דא שנים עשר שבטים דלעילא. או ביצים, דא ישראל דלתתא, דאינון כמלבושא דגופא. והאם רובצת על האפרוחים וכו', שלח תשלח (ד' טז ע"ב) את האם, שנאמר, (ישעיה ג א) ובפשעיהם שלחה אמכם.

ואת הבנים תקח לך. ארכין רבי בון אודנוי, ושמע ההוא קלא דאמר, חס על דא, לא אמר ולא כלום. מאן דחס, שבק אימא ובנהא ואזיל ליה. ומה דאימא מתרכא מן הקן, מה היא אומרת. אוי שהחרבתי את ביתי, ושרפתי את היכלי, והגליתי את בני לבין האמות. ועל דא ירחם קודשא בריך הוא, דהא רחמנא לא אשתפח אלא הקא.

ועל דא שכינה צועקת על בניה. הא כתיב, שלח תשלח, תרין שלוחין, דאינון בית ראשון ובית שני. שלח תשלח אפילו מאה זימנין דאי אהדר על גוזליה גו רחימו דבנהא,